

Живодраг Живковић

ВЕНЕРА У ВРТУ

Препознајем те: дело руку уметничких
Надмашујеш све пролазнице у врту
Засужњена у нагости
Вечност своју са чуђењем сносиш
Ко о врату незахвално пролеће и лед

Ветрови са Ибра уједају ти дојке голе
Што остају бесплодне и бронзано чврсте
Платани непрестано дрхте, сунца пужу у тами
Долазе звери и пију воду из твоје руке
Долазе птице свезаних ногу, подају се дуге

Једино лабуд и водоскок опонашају вал
Твојих рамена с бескрајном милошћу и надом
Поражено небо у води без смешка важе
Нежно дотицање мрака док нестварно лебдиш
Изморена несаницом биљака и звезда

Свако од оних што мине кроз шимшир
Алејом дотичући руб базена чедно
Однесе испод трепавки по делић твојег склада
Са палим стоговима сна и ружом очаја у срцу
А ти остајеш увек ту: света и пожудно лепа

Ко се дрзну хицем у понор између бедара
Тих, хулећи тешки дар недостојних руку
Док вече полаже кришом дах на твоју рану
И смирује дрхтање толиких муња падом
Што се у теби сабирају у јединствен слап.

Матарушка Бања
Јануара 1985.

ХОМЕР

Подражавајући
И не подражавајући богове
Стигао је само до мртвих

Испод акропола међу мноштвом
Што је текло
Једино време и он беху вични

Гаврану још не би додељен
Рђав предзнак тада
Али му утисну жиг судбе на чело

Брбљиве кћери му, Музе,
Бестидно огрнуше привид
Усред бучне шуме смеха и порока

И не довршив кућу
Расу светлост у ништавилу
Остављајући смрти оба кључа напољу.

ИЗГНАНСТВО

Кад схватисмо да је повратак
Дому осујећен заувек
И предах од потере немогућ
Зарежасмо једни на друге
Два-три хица испаљена у небо
Повећаше само неспокојство
И жељу да искалимо бес
Над неверним телом драгане
И то је све што учинисмо
Пред великом помрчином Бића

Неукротиву жеђ зуба
Заривених у топлу влас жртве
И наше крике лешинари оценише
Као велику сету материје
Кад душа кукавно узлеће
Из оног што скрућено чили
У тмастој посуди ноћи
Пред недокучивом сликом света
Који као и сви чиновни наши
Изгледа не довршив.

У СПОМЕН НА Г. ЦЕЦИЛИЈУ ЛОРЕТ

Кад мадам Лорет пуцне језиком
Ко бичем ни олуја азурска није равна
Њеном усхитном бесу: »Пуф, пуф,
Домарке те проклете опет су ускрсле
Давнашње растурене мамце из мојих
Зачина; ко даје само за право тој
Брбљивој касти да меша са софтом
Мирисе што вређају Божанско чуло је л'
Те рушевине те прозукле слушкиње измета
А ја сам само једним замахом цветне
Лепезе одбијала све недостојне подстрекаче
Који би могли да покваре наше јединство
С пернатим створовима што смо одвајали
За помаст у јелу зато је мој умокац
У мушкој похотљивости увек био сразмеран
Шетању хороскопа сисате Церере која је
Отровним напитком из груди давила
Своју и туђу дружбу дочаравајући
Код њих сласти чисте; од тада дебела
Богиња кулинарства сваком убризгава неосетно
Онај делић уображења о سموку и запршци
Довољно да се ко у пукотини смрти
Назре тајанство а жетва уживања
остане с оне стране што само ми
Њене изабранице с милошћу великом
Можемо да обиђемо у свакој прилици
И с љупко отменим дезертом зачинимо
Грех код гурмана пре сретног бљуванка«.